

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **G. K.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2025, č. j. CPR-25271-2/ČJ-2025-930310-V230,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2025, č. j. CPR-25271-2/ČJ-2025-930310-V230 (dále jen „napadené

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 7. 2025, č. j. KRPA-214457-13/ČJ-2025-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba 2 roky, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského království, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy EU a smluvní státy“) a jejíž počátek byl stanoven od okamžiku, kdy vycestuje z území Evropské unie a smluvních států, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie a smluvních států do země státního občanství žalobce nebo třetí země, kde je žalobce oprávněn pobývat nebo která jej přijme, a to do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování cizince a jeho vycestování je možné.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřiměřeně přísné a porušuje požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců. Z hlediska hodnocení závažnosti mělo být v případě žalobce zváženo, že se jedná o první pochybení na území ČR, vyjádřil nad tím lítost a přislíbil řádné vycestování do domovského státu. K porušení zákonů (neoprávněnému pobytu) jej dohnala zoufalá osobní a finanční situace, jeho pohnutky oslabují intenzitu dané protiprávnosti. Jeho jednání je třeba vnímat jako exces z jinak řádného způsobu života a je vůči němu možné působit mírnějším opatřením, než o výměře dvou let. Jeho neoprávněný pobyt trval pouhých několik měsíců, bylo by adekvátnější uložit mu správní vyhoštění na dobu 1 roku, což by žalobce přijal.
4. Navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí a na spisový materiál. Žalovaný se plně vypořádal i s otázkou dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, délka správního vyhoštění byla stanovena v dolní polovině maximální možné doby. Je v zájmu státu, aby se na jeho území zdržovali pouze cizinci, kteří dodržují právní předpisy. Od správního vyhoštění nelze v daném případě upustit, opatření je přiměřené.
6. Měl za to, že postupoval v souladu s právními předpisy, ve svém postupu neshledal pochybení. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním a rozhodnutím dané věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.
9. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
10. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
11. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
12. Soud předně konstatuje, že bylo dostatečně prokázáno, že žalobce v ČR pobýval od 15. 11. 2024 do 6. 7. 2025 bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, čímž naplnil skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Naplnění této skutkové podstaty žalobce nerozporuje, nenamítá ani nic proti tomu, že mu bylo uloženo správní vyhoštění.
13. Podle konstantní judikatury správních soudů aplikace § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V posuzovaném případě není pochyb o tom, že žalobce se vytýkaného jednání dopustil, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. Zároveň nebyl dán důvod pro postup dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy ani pro postup dle § 50a téhož zákona, když žalobce netvrdil žádné okolnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, ani takové okolnosti nebyly správními orgány zjištěny (k tomu viz níže). Správní orgány tudíž nepochybily, pokud přistoupily k uložení správního vyhoštění.
14. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) zabýval opakovaně v řadě svých rozhodnutí,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32 potvrdil, že překážkou správního vyhoštění je pouze zásah nepřiměřený, přičemž tuto přiměřenost je třeba posuzovat dle kritérií vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. „Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, www.nssoud.cz). Je tedy v první řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti. (...) Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince a jeho blízkých. Článek 8 Úmluvy ani judikatura ESLP přitom smluvním stranám neukládají všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jejich státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a povinnost umožnit jim přenést si svůj rodinný život na území daného státu (...) Nelze tedy bagatelizovat ani zájmy státu, neboť respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. Pokud by vybudování rodinného zázemí v průběhu nelegálního pobytu mělo mít bez dalšího vždy za následek nemožnost správního vyhoštění, pozbyla by imigrační legislativa z velké části na své účinnosti.“

15. Správní orgány se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců podrobně a přezkoumatelně zabývaly. V této souvislosti vycházely primárně z výpovědi samotného žalobce, tedy z toho, že na území EU přicestoval za účelem práce, ví o svém neoprávněném pobytu, v ČR nic nevlastní, v Gruzii vlastní byt a auto, nemá v ČR žádné kulturní ani společenské vazby a není tu nijak hluboce integrován, v ČR pracoval po stavbách, kdy tuto činnost vykonával bez oprávnění, je svobodný a bezdětný, v ČR o nikoho nepečuje a nikoho nevyživuje, nesdílí domácnost s občanem EU, nemá tu žádné příbuzné, v domovském státě má celou rodinu, je zdravý a není ve věku, který by mu bránil se zpětně začlenit v domovské společnosti, sdělil, že vycestuje dobrovolně a neuvedl žádnou překážku ve vycestování, v zemi původu mu nic nehrozí. Žalobce proti tomu v odvolání ani v žalobě ničeho nenamítal.
16. Soud se ztotožňuje s posouzením správních orgánů a neshledal v něm pochybení. Žalobce je dospělý, svéprávný, v produktivním věku, v ČR nenavázal žádné významné vazby, naopak ve státě původu má rodinu a majetek. Správní orgány se zabývaly všemi podstatnými okolnostmi soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu shora uvedeného rozsudku NSS ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32, přičemž

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

nepřiměřenost neshledaly, žalobce neuvedl žádnou konkrétní námitku, kterou by uvedené vyhodnocení zpochybnil.

17. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, je třeba konstatovat, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závise-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
18. Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, objektivně zohlednily všechny relevantní okolnosti svědčící v jeho prospěch i neprospěch, a to na základě kritérií stanovených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Zohlednily závažnost předmětného jednání, která je definována zejména dobou, po kterou žalobce pobýval na území ČR bez oprávnění k pobytu (více než sedm měsíců). Ve prospěch žalobce přičetly, že žalobce po dobu správního řízení se správním orgánem spolupracoval. V jeho neprospěch přičetly to, že neoprávněný pobyt byl odhalen až činností policie, nedisponuje zdravotním pojištěním, pracoval na území států EU bez oprávnění, nenahlásil adresu pobytu v ČR a neregistroval se u policie, vědomě porušoval právní předpisy ČR. S ohledem na to stanovily dobu, po kterou nelze umožnit vstup, na dva roky, tedy v dolní polovině možné zákonné sazby.
19. Žalovaný se vypořádal i s námitkami žalobce, které uvedl v odvolání. K namítané první spáchané protiprávnosti uvedl, že sice obecně může být považována za polehčující okolnost, nicméně sama o sobě nepostačuje k závěru o nepřiměřenosti rozhodnutí, a to v situaci, kdy protiprávní jednání žalobce trvalo delší dobu, žalobce porušil více povinností na úseku pobytu cizinců, a to zcela vědomě, aktivně se vyhýbal právnímu režimu ČR. Soud souhlasí s tím, že za daných okolností nebylo důvodné nějak zvláště akcentovat skutečnost, že se jedná o první protiprávnost.
20. Nelze souhlasit s interpretací žalobce, že uvedené jednání bylo pouhým excesem z jinak řádného způsobu života, neboť je patrné, že žalobce nerespektoval řadu povinností v oblasti pobytu cizinců, toto porušování pak bylo vědomé a spíše dlouhodobé, trvalo po dobu delší než sedm měsíců, přičemž bylo odhaleno až činností policie, žalobce sám žádné kroky k napravení tohoto stavu neučinil. Pokud se chce žalobce na území ČR a EU zdržovat a pracovat zde, je povinen si zjistit a dodržet příslušné podmínky.
21. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu a nejde o správní trestání; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (např. rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54 nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52). Otázka vnitřního psychického vztahu žalobce k protiprávnímu jednání tak není v této souvislosti rozhodná, je tudíž zcela irelevantní, zda žalobce později vyjádřil nad svým jednáním lítost a zda přislíbil vycestovat do domovského státu či nikoli.

22. Teprve v žalobě žalobce tvrdil, že jej k porušení zákonů dohnala zoufalá osobní a finanční situace. Ve správním řízení však nic takového netvrdil, žádné těžkosti v osobní či finanční oblasti nepopisoval. Žalovaný se tedy s takovými tvrzeními nemohl vypořádat, přičemž zcela obecně formulovaná žalobní námitka není způsobilá závěry žalovaného zpochybnit.
23. Soud má po zhodnocení výše uvedených skutečností za to, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, v délce dvou let zohledňuje všechny individuální okolnosti na straně žalobce, nelze jej považovat za excesivní či nepřiměřené. Jedná se o opatření ve spodní polovině možné zákonné sazby, která činí až pět let. Soud tak shledal, že meze správního uvážení nebyly překročeny, odůvodnění doby zákazu vstupu je konzistentní a v souladu s pravidly logického usuzování, vypořádává se s námitkami žalobce.
24. Pro srovnání soud poukazuje např. na rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017-29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR v řádu několika hodin, nebo rozsudek NSS ze dne 5. 12. 2024 č.j. 5 Azs 223/2024-45 (neoprávněný pobyt o délce dvou měsíců, doba správního vyhoštění dva roky). Dále na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 2. 1. 2024, č. j. 19 A 40/2023-33, ve kterém soud shledal přiměřenou délku správní vyhoštění 2 roky za neoprávněný pobyt v délce 5 měsíců, ze dne 31. 7. 2023 č.j. 4 A 16/2023-16, kde bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 2 let na základě neoprávněného pobytu o délce přes 10 měsíců, ze dne 25. 4. 2025 č.j. 4 A 11/2025-33, kde bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 18 měsíců za neoprávněný pobyt v délce 4 měsíců, či rozsudek ze dne 22. 5. 2025 č.j. 4 A 20/2025-22, kde bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 18 měsíců za neoprávněný pobyt v délce 17 dnů.
25. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 8. října 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.